

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4Sžk/3/2017
Identifikačné číslo spisu: 3014201057
Dátum vydania rozhodnutia: 16.01.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Nora Halmová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:3014201057.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Nory Halmovej a zo sudcov JUDr. Jany Zemkovej PhD. a JUDr. Milana Moravu v právnej veci žalobcu: FIN, s.r.o., M. Bela 31, Trenčín, IČO: 36 301 639, zastúpený ADVOKÁTSKOU KANCELÁRIOU Lichner Legal s.r.o., so sídlom Legionárska 7451/4 Trenčín, IČO: 47 246 804, proti žalovanému: Pamiatkový úrad Slovenskej republiky, Cesta na Červený most 6, Bratislava, za účasti: 1/ Mesto Trenčín, Mierové námestie č. 2, Trenčín, 2/ Q. B., 3/ U. S., S. XX/X-XX, E., o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. PUSR-14/12083-15/67595/70/ZLN zo dňa 22. októbra 2014, konajúc o kasačnej sťažnosti žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne č. k. 13S/300/2014-75 zo dňa 8. júna 2016, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne č. k. 13S/300/2014-75 zo dňa 8. júna 2016 z a m i e t a.

Kasačnému sťažovateľovi a ďalším účastníkom nárok na náhradu trov kasačného konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

1.

1.1 Napadnutým rozsudkom č. k. 13S/300/2014-75 zo dňa 08.06.2016 Krajský súd v Trenčíne podľa § 250j ods. 1 OSP zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. PUSR-14/12083-15/67595/70/ZLN zo dňa 22.10.2014, ktorým žalovaný zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil rozhodnutie Krajského pamiatkového úradu Trenčín č. KPÚTN-2014/1901-22/23485/LAC zo dňa 16.05.2014. Správny orgán prvého stupňa podľa § 32 ods. 7 zákona č. 49/2002 Z. z. rozhodol, že zámer spoločnosti FIN, s.r.o. umiestniť celoročnú terasu na časti pozemku parc. č. 3274, katastrálne územie J., na K. námestí v Trenčíne, pred objektom č. 120/1, na území Mestskej pamiatkovej rezervácie Trenčín, pričom pozemok parc. č. 3274 podľa čiastočného výpisu z listu vlastníctva č. X vlastní mesto Trenčín, je z hľadiska záujmov chránených pamiatkovým zákonom neprípustný.

1.2 Z administratívneho spisu krajský súd v rámci súdneho prieskumu zistil, že o žiadosti žalobcu o vydanie rozhodnutia k zámeru umiestniť predmetnú celoročnú terasu v mestskej pamiatkovej rezervácii rozhodoval správny orgán prvého stupňa Krajský Pamiatkový úrad Trenčín celkovo dvakrát, pričom v oboch prípadoch rozhodol, z hľadiska záujmov chránených pamiatkovým zákonom, o neprípustnosti zámeru žalobcu umiestniť terasu na území mestskej pamiatkovej rezervácie Trenčín celoročne. Krajský súd uviedol, že v poradí prvé rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa zo dňa 18.10.2013, č. KPÚTN-2013/15551-5/66642/LAC,PAV zrušil žalovaný rozhodnutím č. PUSR-13/18858-4/82971/95/ZLN zo dňa 20.12.2013 z procesných dôvodov a z dôvodu, že žiadosť žalobcu nespĺňala zákonné náležitosti.

1.3 Krajský súd v odôvodnení rozsudku uviedol, že v danom prípade správne orgány o prípustnosti tohto zámeru rozhodovali na základe voľnej úvahy, nakoľko vyhodnocovanie jednotlivých faktorov, ich prípustnosti z hľadiska záujmov chránených pamiatkovým zákonom je zásadne otázkou správneho uváženia správneho orgánu. Krajský súd s poukazom na ust. § 245 ods. 2 OSP (účinného do 30.06.2016) uviedol, že pri rozhodnutí, ktoré správny orgán vydal na základe povolenej voľnej úvahy (správneho uváženia), súd preskúmava iba, či také rozhodnutie nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom a neposudzuje účelnosť a vhodnosť správneho rozhodnutia. V zmysle ustálenej judikatúry by mohol súd zásadne zasiahnuť do voľnej úvahy správneho orgánu len v prípade, keby voľná úvaha, ktorou sa správny orgán riadil pri svojom rozhodnutí, nezodpovedala obsahu spisu alebo sa priečila zásadám logického myslenia.

1.4 Krajský súd z obsahu preskúmaného rozhodnutia zistil, že správne orgány oboch stupňov na základe voľnej úvahy jednoznačne ustálili, že predmetná celoročná terasa masívnosťou konštrukcie narúša architektúru, architektonický výraz K. námestia, mení celkovú vizualizáciu a bráni vo výhľade na historickú panorámu námestia, pričom ide o takú mieru narušenia pamiatkových hodnôt, ktorá je z hľadiska záujmov chránených pamiatkovým zákonom neprípustná.

1.5 Krajský súd dospel k záveru, že v preskúvanom konaní žalovaný v dostatočnej miere zistil skutkový stav veci a správne naň aplikoval príslušné ustanovenia zákona č. 49/2002 Z. z. Nakoľko voľná úvaha žalovaného vychádzala z obsahu administratívneho spisu a nebola v rozpore so zásadami logického myslenia, vyhodnotil krajský súd žalobné námietky žalobcu ako nedôvodné.

1.6 Krajský súd nepovažoval napadnuté rozhodnutie žalovaného, na rozdiel od žalobcu, za nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov, nakoľko žalovaný sa v napadnutom rozhodnutí zaoberal jednotlivými faktormi vplývajúcim na zachovanie a ochranu pamiatkového fondu, jednoznačne vysvetlil a zdôvodnil, prečo zámer žalobcu umiestniť predmetnú celoročnú terasu v Mestskej pamiatkovej rezervácii Trenčín z hľadiska záujmov chránených pamiatkovým zákonom nie je prípustný.

1.7 Rovnako sa krajský súd nestotožnil s námietkou žalobcu, že žalovaný v obdobných veciach rozhoduje odlišne. Podľa názoru súdu už z povahy veci je zrejmé, že pri posudzovaní jednotlivých Mestských pamiatkových rezervácií, či už v Trenčíne, Trnave, Bratislave, Žiline, ťažko nájsť obdobné, príp. porovnateľné prípady, keďže každá mestská pamiatková rezervácia má svoje špecifiká, individualitu, okolností hodné osobitného zreteľa, čo sú skutočnosti, na ktoré je potrebné pri rozhodovaní pri každom jednotlivom prípade prihliadať a preto paušálne rozhodovanie v takýchto prípadoch (pri posudzovaní prípustnosti zámeru) z pohľadu súdu ani neprichádza do úvahy.

1.8 Krajský súd považoval za nedôvodnú i námietku žalobcu spočívajúcu v tom, že žalovaný v odôvodnení svojho rozhodnutia výslovne uviedol, že rozhodnutie o prípustnosti celoročnej terasy o ploche 153 m² by bolo precedensom. Súd sa stotožnil s názorom žalovaného, že nesprávne rozhodnutie v súdnej veci by malo negatívne dôsledky nielen pre tento konkrétny prípad, v ktorom by sa nesprávne rozhodlo, ale aj na ďalšiu rozhodovaciu činnosť všetkých krajských pamiatkových úradov.

1.9 O náhrade trov konania rozhodol krajský súd podľa § 250k ods. 1 OSP tak, že žalobcovi, ktorý v

konaní úspech nemal, právo na ich náhradu nepriznal.

2.

2.1 Proti právoplatnému rozsudku krajského súdu podal žalobca (kasačný sťažovateľ) v zákonnej lehote kasačnú sťažnosť, v ktorej navrhol, aby kasačný súd z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci napadnutý rozsudok krajského súdu zmenil tak, že rozhodnutie žalovaného zruší a vec mu vráti na ďalšie konanie a zaviazhe žalovaného na náhradu trov konania žalobcovi.

2.2 V kasačnej sťažnosti žalobca poukázal na odôvodnenie žalobou napadnutého rozhodnutia, v ktorom žalovaný výslovne uviedol, že rozhodnutie o prípustnosti celoročnej terasy o ploche 153 m² by bolo precedensom, "s ktorým by sa všetky KPÚ museli podľa § 3 ods. 5 správneho poriadku vporiadavať pri žiadostiach o umiestnenie podobných terás v pamiatkových rezerváciách v ich územnej pôsobnosti. Pamiatkový úrad SR v rámci poskytovania odbornej a metodologickej pomoci KPÚ aj v rámci svojej rozhodovacej činnosti dbá o to, aby k takejto situácii nedošlo". Žalobca mal za to, že vzhľadom k tomu, že rozhodnutie žalovaného je individuálny správny akt, v ktorom má byť obsiahnutá individuálna správna úvaha viažuca sa k špecifikám konkrétneho prípadu, je neprijateľné, aby pri výkone správnej úvahy bol orgán verejnej správy motivovaný tým, že chce do budúca uľahčiť rozhodovaciu činnosť KPÚ a preto nevytvorí precedens, s ktorým by sa orgány verejnej správy na úseku ochrany pamiatok museli vporiadavať. Podľa žalobcu takto poňatá správna úvaha zjavne potláča individualitu konkrétneho prípadu, ktorá musí byť vždy prvoradá a jadrom každej správnej úvahy orgánu verejnej správy, čoho dôsledkom je nezákonnosť rozhodnutia založeného na takto nesprávne motivovanej správnej úvahe (z dôvodu jeho nepreskúmateľnosti pre nedostatok dôvodov).

2.3 Žalobca namietal právny záver krajského súdu, že voľná úvaha žalovaného vychádza z obsahu administratívneho spisu a že nie je v rozpore so zásadami logického myslenia. Podľa žalobcu krajský súd si v napadnutom rozhodnutí zjavne odporuje, keď najskôr hovorí, že individualita každého posudzovaného prípadu vyplýva z povahy veci, ale vzápätí považuje za legitímnu argumentáciu žalovaného, ktorý chce brániť tejto individualite každého prípadu práve tým, že nevytvorí precedens a zachová určitú líniu nie preto, lebo je to správne ale preto, lebo je to pre budúcu rozhodovaciu činnosť krajských pamiatkových úradov jednoduchšie, resp. pohodlnejšie.

3.

3.1 Žalovaný sa ku kasačnej sťažnosti žalobcu vyjadril písomným podaním, doručeným krajskému súdu dňa 13.09.2016, v ktorom uviedol, že krajský súd správne zistil skutkový stav a tento aj správne právne posúdil, odôvodnenie rozsudku nie je protichodné (ako tvrdí žalobca), že rozsudok je zákonný a nie je žiadny dôvod na jeho zrušenie alebo zmenu.

3.2 Žalovaný bol toho názoru, že argumentácia žalobcu v kasačnej sťažnosti je založená na prekrúcaní skutočných vyjadrení žalovaného a súdu. Podľa žalovaného žalobca účelovo interpretuje viaceré vyjadrenia žalovaného i prvostupňového súdu tak, aby zodpovedali jeho právnym konštrukciám a zámerom, pričom v značnej miere opakuje svoje názory a tvrdenia, ktoré už prezentoval v žalobe a na pojednávaní Krajského súdu v Trenčíne a že na nich zotrúva napriek tomu, že tak žalovaný ako aj krajský súd preukázali ich nesprávnosť. Žalovaný mal za to, že dôvody kasačnej sťažnosti sú vyfabulované s cieľom dosiahnuť oddialenie právoplatnosti rozsudku a profitovať zo stavu, o ktorom nie je súdom právoplatne rozhodnuté, nakoľko žalobca ponecháva terasu na námestí v pamiatkovej rezervácii v letnom aj v zimnom období.

3.3 Žalovaný poukázal na to, že v odôvodnení napadnutého rozhodnutia ako aj na súdnom pojednávaní uviedol množstvo konkrétnych dôvodov a argumentov, ktoré sa vzťahujú výlučne k predmetu individuálneho rozhodovania, t. j. k umiestneniu celoročnej terasy v centre pešej zóny v Mestskej pamiatkovej rezervácii Trenčín a ktoré vychádzajú výlučne z objektívneho zhodnotenia konkrétneho skutkového stavu a aplikácie platnej legislatívy. Žalovaný sa v odôvodnení napadnutého rozhodnutia snažil poukázať na to, že prípadné nesprávne rozhodnutie by malo negatívne dôsledky nielen pre ten

konkrétny prípad, v ktorom by sa nesprávne rozhodlo, ale aj na ďalšiu rozhodovaciu činnosť všetkých krajských pamiatkových úradov, ktoré by rozhodovali v podobných prípadoch. To však v žiadnom prípade neznamená, že správna úvaha žalovaného bola motivovaná tým, aby žalovaný uľahčil rozhodovaciu činnosť jednotlivých krajských pamiatkových úradov. Žalovaný uviedol, že rovnako ako prvostupňový správny orgán, v napadnutom rozhodnutí konkretizoval vecné a právne dôvody, prečo nie je umiestnenie celoročnej terasy v pešej zóne Mestskej pamiatkovej rezervácie Trenčín z hľadiska ochrany pamiatkových hodnôt prípustné, pričom oba tieto orgány argumentovali osobitosťami tejto pamiatkovej rezervácie, osobitosťami konkrétneho miesta, konkrétnych zásad ochrany tejto pamiatkovej rezervácie a vlastnosťami konkrétnej celoročnej terasy, ktorá má charakter stavby.

3.4 Žalovaný mal za to, že krajský súd správne vyhodnotil námietku žalobcu obsiahnutú v žalobe, že žalovaný v obdobných veciach rozhoduje rozdielne, keď poukázal na to, že už z povahy veci vyplýva, že každá pamiatková rezervácia má svoje špecifiká a individualitu a paušálne rozhodovanie týkajúce sa pamiatkových rezervácií neprichádza do úvahy. To však neznamená, že ak by žalovaný nesprávne rozhodol v jednotlivom prípade, toto nesprávne rozhodnutie by nemalo negatívne dôsledky aj na ďalšiu rozhodovaciu činnosť iných krajských pamiatkových úradov. Žalovaný mal za to, že odôvodnenie rozsudku krajského súdu si neodporuje, ako tvrdí žalobca, ale logicky a vecne správne odpovedá na jednotlivé námietky žalobcu vznesené v žalobe.

4.

4.1 Ďalší účastníci sa ku kasačnej sťažnosti žalobcu nevyjadrili.

5.

5.1 Najvyšší súd Slovenskej republiky konajúci ako kasačný súd (§ 438 ods. 2 zák. č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok, ďalej len „SSP“) preskúmal napadnutý rozsudok ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v medziach dôvodov podanej kasačnej sťažnosti § 440 SSP), kasačnú sťažnosť prejednal bez nariadenia pojednávania (§ 455 SSP), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 137 ods. 2 a 3 SSP).

5.2 Najvyšší súd Slovenskej republiky z predloženého spisového materiálu krajského súdu zistil, že žalobca sa žalobou doručenou Krajskému súdu v Trenčíne dňa 17.12.2014 domáhal preskúmania rozhodnutia žalovaného - Pamiatkového úradu Slovenskej republiky č. PUSR-14/12083-15/67595/70/ZLN zo dňa 22.10.2014. Preskúmaným rozhodnutím žalovaný zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil rozhodnutie Krajského pamiatkového úradu Trenčín č. KPÚTN-2014/1901-22/23485/LAC zo dňa 16.05.2014. Správny orgán prvého stupňa podľa § 32 ods. 7 zákona č. 49/2002 Z. z. rozhodol, že zámer spoločnosti FIN, s.r.o. umiestniť celoročnú terasu na časti pozemku parc. č. 3274, katastrálne územie J., na K. námestí v Trenčíne, pred objektom č. 120/1, na území Mestskej pamiatkovej rezervácie Trenčín, pričom pozemok parc. č. 3274 podľa čiastočného výpisu z listu vlastníctva č. X. vlastní mesto Trenčín, je z hľadiska záujmov chránených pamiatkovým zákonom neprípustný.

5.3 Žaloba v predmetnej veci bola krajskému súdu podaná počas platnosti a účinnosti zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), ktorý v piatej časti upravoval problematiku súdneho preskúmania rozhodnutí orgánov verejnej správy. Tento zákon bol v časti týkajúcej správneho súdnictva s účinnosťou od 01.07.2016 nahradený Správnym súdnym poriadkom. Podľa § 491 ods. 1 SSP, ak nie je ďalej ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

5.4 Podľa § 6 ods. 1 SSP správne súdy v správnom súdnictve preskúmajú na základe žalôb zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy, opatrení orgánov verejnej správy a iných zásahov orgánov verejnej správy, poskytujú ochranu pred nečinnosťou orgánov verejnej správy a rozhodujú v

ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.

5.5 Podľa § 177 ods. 1 SSP správnu žalobou sa žalobca môže domáhať ochrany svojich subjektívnych práv proti rozhodnutiu orgánu verejnej správy alebo opatreniu orgánu verejnej správy.

5.6 Podľa § 178 ods. 1 SSP žalobcom je fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá o sebe tvrdí, že ako účastník administratívneho konania bola rozhodnutím orgánu verejnej správy alebo opatrením orgánu verejnej správy ukrátená na svojich právach alebo právom chránených záujmoch.

5.7 Podľa § 438 ods. 1 SSP kasačnou možno napadnúť právoplatné rozhodnutie krajského súdu.

5.8 Podľa § 454 SSP na rozhodnutie kasačného súdu je rozhodujúci stav v čase právoplatnosti napadnutého rozhodnutia krajského súdu.

5.9 Podľa § 461 SSP kasačný súd zamietne kasačnú sťažnosť, ak po preskúmaní zistí, že nie je dôvodná.

5.10 Predmetom konania o kasačnej sťažnosti žalobcu je rozsudok Krajského súdu v Trenčíne č.k. 13S/300/2014-75 zo dňa 08.06.2016, ktorým súd zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania rozhodnutia žalovaného č. PUSR-14/12083-15/67595/70/ZLN zo dňa 22.10.2014, a preto primárne v medziach kasačnej sťažnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky ako kasačný súd preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci kasačného konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného, najmä z toho pohľadu, či kasačné námietky žalobcu sú spôsobilé spochybníť vecnú správnosť napadnutého rozsudku krajského súdu.

5.11 Úlohou správneho súdu pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti druhej hlavy Občianskeho súdneho poriadku, účinného v čase konania pred krajským súdom, bolo posúdenie, či správny orgán vecne príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkmi konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúce vydaniu napadnutého rozhodnutia.

5.12 Podľa § 1 <. zákona č. 49/2002 Z. z. <. o ochrane pamiatkového fondu tento zákon upravuje podmienky ochrany kultúrnych pamiatok a pamiatkových území v súlade s vedeckými poznatkami a na základe medzinárodných zmlúv v oblasti európskeho a svetového kultúrneho dedičstva, ktorými je Slovenská republika viazaná. Predmetný zákon ďalej upravuje organizáciu a pôsobnosť orgánov štátnej správy, ako aj práva a povinnosti vlastníkov.

5.13 Podľa § 2 ods. 1 zák. č. 49/2002 Z. z. <. pamiatkový fond je súbor hnutelých vecí a nehnuteľných vecí vyhlásených podľa tohto zákona za národné kultúrne pamiatky, pamiatkové rezervácie a pamiatkové zóny. Za pamiatkový fond sa považujú aj veci, o ktorých sa začalo konanie o vyhlásenie za kultúrne pamiatky, pamiatkové rezervácie a pamiatkové zóny.

5.14 Podľa § 2 ods. 4 <. zák. č. 49/2002 Z. z. <. pamiatkové územie je sídelný územný celok alebo krajinný územný celok sústredených pamiatkových hodnôt alebo archeologických nálezov a archeologických nálezísk, ktorý je z dôvodu ich ochrany podľa tohto zákona vyhlásený za pamiatkovú rezerváciu alebo pamiatkovú zónu.

5.15 Podľa § 16 ods. 1 zák. č. 49/2002 Z. z. <. pamiatková rezervácia je územie s uceleným historickým sídelným usporiadaním a s veľkou koncentráciou nehnuteľných kultúrnych pamiatok alebo územie so skupinami významných archeologických nálezov a archeologických nálezísk, ktoré možno topograficky vymedziť.

5.16 Podľa § 29 ods. 1 <. zák. č. 49/2002 Z. z. <. základná ochrana pamiatkového územia je súhrn

činností a opatrení, ktorými orgány štátnej správy a orgány územnej samosprávy v spolupráci s vlastníkmi nehnuteľností zabezpečujú zachovanie pamiatkových hodnôt v území, ich dobrý technický, prevádzkový a estetický stav, ako aj vhodný spôsob využitia jednotlivých stavieb, skupín stavieb, areálov alebo urbanistických súborov a vhodné technické vybavenie pamiatkového územia.

5.17 Podľa § 29 ods. 2 <. zák. č. 49/2002 Z. z. <. krajský pamiatkový úrad alebo osoba oprávnená podľa § 35 ods. 3 vypracúva zásady ochrany pamiatkového územia, ktoré sú dokumentom na vykonávanie základnej ochrany podľa odseku 1. Zásady sú súčasťou územného priemetu ochrany kultúrnych hodnôt územia, ktorý je podkladom na spracovanie územnoplánovacej dokumentácie podľa osobitného predpisu.

5.18 Podľa § 29 ods. 3 <. zák. č. 49/2002 Z. z. <. zásady ochrany pamiatkovej rezervácie alebo pamiatkovej zóny obsahujú požiadavky na primerané funkčné využitie územia, na zachovanie, údržbu a regeneráciu historického pôdorysu a parcelácie, objektovej skladby, výškového a priestorového usporiadania objektov, prvkov interiéru a uličného parteru, charakteristických pohľadov, siluety a panorámy, archeologických nálezísk, prípadne ďalších kultúrnych a prírodných hodnôt pamiatkového územia.

5.19 Podľa § 32 ods. 5 <. zák. č. 49/2002 Z. z. <. pred začatím novej stavby alebo úpravy pozemku alebo stavby, ktorá nie je kultúrnou pamiatkou (ďalej len "úprava nehnuteľnosti"), ale sa nachádza v pamiatkovom území, je vlastník takej nehnuteľnosti povinný vyžiadať si rozhodnutie krajského pamiatkového úradu, a to predložením žiadosti o vydanie rozhodnutia o zámere úpravy nehnuteľnosti v pamiatkovom území. Ak vlastník začne úpravu nehnuteľnosti v pamiatkovom území bez právoplatného rozhodnutia o zámere úpravy, krajský pamiatkový úrad začne správne konanie vydaním oznámenia o začatí úpravy nehnuteľnosti v pamiatkovom území, ktoré doručí vlastníčkovi nehnuteľnosti, a vyzve ho, aby práce až do vydania rozhodnutia zastavil.

5.20 Podľa § 32 ods. 7 <. zák. č. 49/2002 Z. z. <. v rozhodnutí podľa odseku 5 krajský pamiatkový úrad uvedie, či navrhovaný zámer je z hľadiska záujmov chránených týmto zákonom prípustný, a určí podmienky vykonania úprav nehnuteľnosti v pamiatkovom území, najmä zásady objemového členenia, výškového usporiadania a architektonického riešenia exteriéru nehnuteľnosti. Krajský pamiatkový úrad zároveň určí, či tieto úpravy možno vykonať iba na základe výskumov a inej prípravnej dokumentácie a projektovej dokumentácie.

5.21 Podľa § 3 <. zák. č. 71/1967 o správnom konaní (ďalej len „správny poriadok“) upravujúceho základné pravidlá konania, rozhodnutie správnych orgánov musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci. Konanie treba viesť tak, aby posilňovalo dôveru občanov v správnosť rozhodovania, aby prijaté rozhodnutia boli presvedčivé a viedli občanov a organizácie k dobrovoľnému plneniu ich povinností (§ 3 ods. 4 <. správneho poriadku).

5.22 Podľa § 32 ods. 1 <. správneho poriadku správny orgán je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si obstaráť potrebné podklady pre rozhodnutie. Pritom nie je viazaný len návrhmi účastníkov konania.

5.23 Podľa § 46 správneho poriadku rozhodnutie musí byť v súlade zo zákonmi a ostatnými právnymi predpismi, musí ho vydať orgán na to príslušný, musí vychádzať zo spoľahlivého zisteného stavu veci a musí obsahovať predpísané náležitosti.

5.24 Podľa § 47 ods. 3 správneho poriadku v odôvodnení rozhodnutia správny orgán uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov, ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval a ako sa vyrovnal s návrhmi a námietkami účastníkov konania a s ich vyjadreniami k podkladom rozhodnutia.

5.26 V prvom rade najvyšší súd považuje za potrebné pripomenúť, že pri rozhodnutí, ktoré správny

orgán vydal na základe zákonom povolenej voľnej úvahy (správne uváženie), preskúmava súd iba, či také rozhodnutie nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom. Súd neposudzuje účelnosť a vhodnosť správneho rozhodnutia (§ 245 ods. 2 OSP účinného v čase konania pred krajským súdom).

5.27 Najvyšší súd Slovenskej republiky po oboznámení sa s rozsahom a dôvodmi kasačnej sťažnosti, po preskúmaní rozsudku súdu prvého stupňa a po oboznámení sa s obsahom pripojeného spisového materiálu nezistil žiaden dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku. Tieto závery spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Preto sa s ním najvyšší súd stotožňuje v celom rozsahu, považujúc právne posúdenie veci krajským súdom za správne, a aby nadbytočne neopakoval pre účastníkov známe fakty v prejednávanej veci spolu s právnymi závermi krajského súdu, na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku k námietkam žalobcu uvedeným v kasačnej sťažnosti dodáva, že krajský súd vo svojom rozhodnutí ozrejmil všetky skutočnosti významné pre rozhodnutie žalovaného i správneho orgánu prvého stupňa o neprípustnosti predloženého zámeru žalobcu umiestniť celoročnú terasu na Štúrovom námestí v Trenčíne, na území mestskej pamiatkovej rezervácie Trenčín.

5.28 Žalovaný v odôvodnení preskúmaného rozhodnutia citoval ustanovenia Ústavy Slovenskej republiky a zákona č. 49/2002 Z. z. o ochrane pamiatkového fondu a správneho poriadku, na základe a v medziach ktorých správne orgány uplatňovali svoju správnu úvahu. Odôvodnenie rozhodnutí správnych orgánov preukazuje, že pri svojej správnej úvahe vychádzali zo skutočnosti, že historické jadro mesta Trenčín bolo uznesením vlády SSR č. 194 zo dňa 11.09.1987 vyhlásené za mestskú pamiatkovú rezerváciu a na ochranu pamiatkových hodnôt boli prijaté Zásady pamiatkovej starostlivosti pre mestskú pamiatkovú rezerváciu Trenčín („Zásady ochrany MPR Trenčín“), ktorých hlavným cieľom bolo stanovenie podmienok ďalšieho rozvoja historického jadra a vytvorenie účinného režimu pre zachovanie a ďalšie zvýraznenie kultúrnych a historických hodnôt tohto urbanistického komplexu.

5.29 Zo zákona o ochrane pamiatkového fondu vyplýva, že krajský pamiatkový úrad má právo vydávať individuálne správne akty, pričom sám posudzuje rozsah a závažnosť ich dopadu na pamiatkové územie. Správny orgán je v zmysle zákona viazaný obsahom zásad ochrany pamiatkového územia (v danom prípade Zásadami ochrany mestskej pamiatkovej rezervácie Trenčín z r. 1991, platnými v čase vydania rozhodnutia). Žalovaný vo svojom rozhodnutí uviedol, že uvedené zásady ochrany mestskej pamiatkovej rezervácie umožňujú priestor K. námestia „doriešiť drobnou architektúrou“, pričom za drobnú architektúru nemožno považovať stavbu o ploche 153 m². Z rozhodnutia žalovaného vyplýva, že: „...celková plocha terasy vo vzťahu k rozmerom K. námestia je podľa výpočtu KPÚ Trenčín aj podľa odvolateľa neprímerane veľká a mení vzhľad historického námestia. Ďalej považuje za podstatné, že celoročná terasa by mala podľa stavebného zákona charakter novej stavby o ploche 153 m² na pešej zóne MPR Trenčín, pričom táto skutočnosť by bola v rozpore nielen s platnými Zásadami ochrany MPR Trenčín, ale bola by aj v rozpore s pripravovanými novými zásadami ochrany MPR Trenčín, a bola by aj precedensom pre iných podnikateľov nielen v MPR Trenčín, ale aj v iných pamiatkových rezerváciách na území Slovenskej republiky. Tak ako odvolateľ poukazuje na celoročné terasy a stavby v iných pamiatkových rezerváciách, tak by bolo rozhodnutie o prípustnosti celoročnej terasy o ploche 153 m² precedensom, s ktorým by sa všetky KPÚ museli podľa § 3 ods. 5 správneho poriadku vyporiadať pri žiadostiach o umiestnenie podobných terás v pamiatkových rezerváciách v územnej pôsobnosti. Pamiatkový úrad SR v rámci poskytovania odbornej a metodologickej pomoci KPÚ aj v rámci svojej rozhodovacej činnosti dbá o to, aby k takejto situácii nedošlo. Pamiatkový úrad SR v tejto súvislosti poukazuje, že mesto Trenčín (napr. na rozdiel od mesta Trnava) neprijalo žiadny relevantný záväzný dokument, ktorý by zabezpečoval jednotné architektonické riešenie K. námestia vrátane terás ako vysunutých reštauračných zariadení“.

5.30 Námietku žalobcu, že krajský súd rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci, keď konštatoval, že voľná úvaha žalovaného vychádza z administratívneho spisu a nie je v rozpore so zásadami logického myslenia vyhodnotil najvyšší súd ako nedôvodnú. Najvyšší súd Slovenskej republiky sa stotožnil s právnym názorom krajského súdu, že žalovaný na vec správne aplikoval voľnú úvahu,

ktorá neprekročila medze stanovené zákonom, zaoberal sa jednotlivými faktormi vplývajúcim na zachovanie a ochranu pamiatkového fondu, v napadnutom rozhodnutí žalovaný jednoznačne vysvetlil a zdôvodnil, prečo zámer žalobcu umiestniť predmetnú celoročnú terasu v Mestskej pamiatkovej rezervácii Trenčín z hľadiska záujmov chránených pamiatkovým zákonom nie je prípustný.

5.31 Najvyšší súd Slovenskej republiky sa nestotožnil s námietkou žalobcu, že v danom prípade nešlo o individuálnu správnu úvahu žalovaného, ale hlavným (nesprávnym) motívom správnej úvahy žalovaného bolo uľahčenie rozhodovacej činnosti KPÚ do budúcnosti, čomu bola podriadená aj ostatná argumentácia. Najvyšší súd po podrobnom oboznámení sa s obsahom súdneho a administratívneho spisu žalovaného dospel k záveru, že v danom prípade žalovaný nezaložil svoju správnu úvahu na nesprávnych motívoch, ale rozhodol na základe individuálnej správnej úvahy po dôkladnom zistení skutkového stavu, vychádzajúc z príslušných ustanovení zákona o ochrane pamiatkového fondu, pričom poukázal na to, že prípadné nesprávne rozhodnutie by malo nežiaduce precedentné dôsledky, vychádzajúc z potreby ochrany a zachovania kultúrneho dedičstva.

5.32 Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že žalovaný a následne v súdnom konaní aj krajský súd sa vysporiadali so všetkými relevantnými námietkami žalobcu. Kasačný súd zistil, že kasačná sťažnosť žalobcu neobsahuje žiadne právne relevantné námietky, ktoré by mohli ovplyvniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku krajského súdu.

5.33 Najvyšší súd Slovenskej republiky dodáva, že verejný záujem v danej veci vyžaduje zvýšenú ochranu historického jadra mesta Trenčín ako kultúrneho dedičstva a v tejto súvislosti poukazuje na dokument „Trenčín mestská pamiatková rezervácia, Zásady ochrany, obnovy a prezentácie pamiatkových hodnôt - aktualizácia, 2014“, podľa bodu C.1.5. ktorých „na celom území MPR nie je možné situovať drobné stavby, ktoré by mali charakter trvalých, celosezónnych objektov, napr. objekty s kaviarenskou, reštauračnou funkciou, predajné stánky napr. PNS, rôzne automaty na kávu, mlieko atď.“.

5.34 Podľa § 461 SSP kasačný súd zamietne kasačnú sťažnosť, ak po preskúmaní zistí, že nie je dôvodná.

5.35 Najvyšší súd Slovenskej republiky s poukazom na závery uvedené vyššie považoval námietky žalobcu vznesené v kasačnej sťažnosti za nedôvodné a preto kasačnú sťažnosť ako nedôvodnú zamietol.

5.36 O trovách konania rozhodol podľa § 467 ods. 1 SSP v spojení s ustanoveniami § 167 ods. 1 a § 175 ods. 1 SSP a contrario tak, že kasačnému sťažovateľovi nepriznal náhradu trov konania z dôvodu neúspechu v konaní a žalovanému a ďalším účastníkom nárok na náhradu trov konania zo zákona nevyplýva.

5.37 Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky jednohlasne (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok n i e j e prípustný.